

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/261/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712211979
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3712211979.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľa S., zastúpeného U. proti odporcovi K., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, č.k. 7C/173/2012-18 zo dňa 04. októbra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal zaplataenia sumy 1.401,37 Eur z titulu majetkovej škody a sumu 280,27 Eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Považská Bystrica. Okresný súd po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia, ďalej § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, 4 a § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, založil na skutkovom základe, vyplývajúcom z exekučného spisu Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 5Er/788/2011. Z uvedeného spisu zistil, že dňa 19.05.2011 spísal navrhovateľ v procesnom postavení oprávneného u súdneho exekútora A.. Q. E. do zápisnice návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému A. E. za účelom vymoženia pohľadávky, a to na základe exekučného titulu - rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Súdny exekútor zaevidoval návrh pod sp. zn. EX 8380/11 a doručil Okresnému súdu Považská Bystrica dňa 03.08.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom exekučná vec bola na exekučnom súde zaevidovaná pod sp. zn. 5Er/788/2011. Okresný súd Považská Bystrica vydal dňa 16.08.2011 uznesenie, č.k. 5Er/788/2011-11, ktorým žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že rozsudok rozhodcovského súdu nie je spôsobilým exekučným titulom. Proti predmetnému uzneseniu nepodal oprávnený odvolanie a nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13.09.2011. Exekučné konanie bolo následne uznesením, č.k. 5Er/788/2011-13 zo dňa 21.09.2011 zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.09.2011. V danej súvislosti doplnil, že v exekučnom spise sa nenachádza žiadna urgencia zo strany navrhovateľa za účelom rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ako ani sťažnosť navrhovateľa na prieťahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu. V zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. zisťoval existenciu podmienok, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne: 1) nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora, 2) vznik škody a 3) príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Mal za to, že na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný

poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení o vzniku prieťahov konaní navrhovateľ navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu. Vlastným šetrením zistil, že ide o spis Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 5Er/788/2011 a z uvedeného exekučného spisu považoval za preukázané, že dňa 03.08.2011 bola na exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej exekučný súd rozhodol dňa 16.08.2011 tak, že ju zamietol, t. j. 13 dní po jeho doručení. Tým považoval tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd bol 194 dní nečinný pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia, za vyvrátené. Ďalej poukázal na skutočnosť, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa lehota 15 dní od doručenia žiadosti vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z textu ustanovenia nevyplýva, žeby procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Okrem uvedeného zdôraznil, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom v čase podania žiadosti na súd, sa lehota 15 dní od doručenia žiadosti v žiadnom prípade nevzťahuje na situáciu, keď súd rozhoduje o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na základe exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku. Z tohto pohľadu potom podľa jeho názoru nebolo možné konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie. V danom prípade súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do 13 dní od jej doručenia, čím nedošlo ani k prekročeniu lehoty stanovenej § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, po preskúmaní veci konštatoval, že ani v tomto smere návrh nie je dôvodný. Zopakoval, že navrhovateľ žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, pričom išlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy a exekučný súd musí vzhľadom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľov vždy ex offo skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi. Z exekučného spisu vyplýva, že exekučný súd pred rozhodnutím o žiadosti o udelenie poverenia na uskutočnenie exekúcie dôsledne preskúmal súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Predmetný prieskum exekučný súd vykonal a zistil, že exekúciu nemožno vykonať. Z uvedeného mu vyplynulo, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na uskutočnenie exekúcie v predmetnej exekučnej veci neprekročil svoju právomoc a na vec nemožno aplikovať ust. § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého pri prekročení právomoci orgánom verejnej moci nie je potrebné, aby bolo rozhodnutie zrušené alebo zmenené. Pripomenul, že predmetné uznesenie exekučného súdu nebolo do dňa vyhlásenia tohto rozsudku zmenené alebo zrušené príslušným orgánom pre nezákonnosť, pričom preukázanie splnenia tejto podmienky v danej veci považoval za podstatné v zmysle ust. § 5 a § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. pre ustálenie vzniku zodpovednosti štátu za škodu. K požiadavke navrhovateľa, aby súd konštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, uviedol, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Vzhľadom na skutočnosť, že nemal preukázané splnenie všetkých podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v nedodržaní lehoty na vydanie súdneho rozhodnutia o žiadosti na udelenie poverenia, ako ani existenciu nezákonného rozhodnutia súdu, ktoré by bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, ďalej sa nezaoberal tvrdenou škodou, ani nemajetkovou ujmov, ale návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. Z uvedeného dôvodu ani nerozhodoval o základe veci medzitimným rozsudkom tak, ako to navrhoval navrhovateľ. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., a nakoľko odporcovi žiadne trovy konania nevznikli, rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ

uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Uviedol, že konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Pokiaľ sa jedná o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorým by sa nevysporiadal súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil.

Prvostupňový súd je vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o neodôvodnenosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a spravodlivé.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí dispozičná a prejednacía zásada. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktorú ich preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu

tvrdenia. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu. K splneniu tejto povinnosti je viazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na § 101 ods. 2 O.s.p. a na to, že súd nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez prítomnosti navrhovateľa, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne, pokiaľ nepristúpil na rôzne konštrukcie navrhovateľa, ktoré sťažujú priebeh konania a postup súdu v ňom. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. predpokladá prejednanie veci v neprítomnosti takého účastníka za predpokladu, že sa účastník nedostaví na pojednávanie a nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie. Navrhovateľ možnosť zúčastniť sa na pojednávaní bez ospravedlniteľného dôvodu nevyužil bez toho, aby mal na to dôležité dôvody, preto súd prvého stupňa správne vo veci rozhodoval v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti riadne predvolaného navrhovateľa, ako aj v neprítomnosti riadne predvolaného odporcu, ktorý svoju neúčast ospravedlnil a nežiadal o odročenie pojednávania. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania, resp. zrušenia pojednávania. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvého stupňa na strane 7 ods. 1 napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že nebolo porušené právo na kontradiktórne konanie s tým, že podľa § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov konania a všetkých, ktorých prítomnosť je nevyhnutná. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho prítomnosti. Účastníci konania majú procesno - dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. Podľa § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi jej obsah. Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Navrhovateľ v množstve svojich podaní tvrdí, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom. Ako vyplýva z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam.

V danej veci bolo nariadené pojednávanie na konkrétny termín. Navrhovateľ bol na toto pojednávanie, na ktorom sa zároveň mohol oboznámiť s vyjadrením odporcu k návrhu na začatie konania, predvolaný, bez ospravedlnenia sa na pojednávanie nedostavil, požiadal síce o jeho odročenie, ale súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením jeho žiadosti tak ako je vyššie uvedené. Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom. Na pojednávaní sa súd prvého stupňa oboznámil s obsahom spisu a s obsahom exekučného spisu. Pokiaľ teda súd prvého stupňa na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, takýmto postupom súdu prvého stupňa nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvého stupňa dodržal zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho poriadku. Právu účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zodpovedá aj povinnosť súdu umožniť účastníkovi, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý môže obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie. Tento postup bol zo strany okresného súdu postupom podľa § 122 ods. 1 v spojení s § 123 O.s.p. dodržaný. Súd prvého stupňa dodržal zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie veci, týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov a je aj zároveň špecifickým vyjadrením zásady kontradiktórnosti sporového konania. Práve zo strany prvostupňového súdu je dodržanie práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v zhode i s judikatúrou, o ktorú sa opiera aj ESLP, ktorý vyslovil,

že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnuť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámení a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Vo vzťahu ku princípu rovnosti zbraní, ktorý bol prvostupňovým súdom dodržaný, bola poskytnutá obom účastníkom konania primeraná možnosť predložiť svoje návrhy. Pokiaľ súd prvého stupňa v rámci vykonávaného dokazovania vytvoril procesný priestor obom sporovým stranám na navrhovanie dôkazov, oboznámenie sa a vyjadrenie sa k nim, tak neodňal navrhovateľovi ako účastníkovi možnosť konať pred súdom, teda rešpektoval judikatúru ústavného súdu a ESLP. Postupom súdu prvého stupňa nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania, teda zásad obsiahnutých v príslušných ustanoveniach O.s.p., v práve na spravodlivý proces, ako ho vykladá ústavný súd a ESLP.

Pokiaľ navrhovateľ spochybňuje v konaní zákonného sudcu s poukazom na § 15 ods. 1 O.s.p., odvolací súd zdôrazňuje, že o vylúčení zákonného sudcu už rozhodoval vo veci, sp. zn. 19NcC/534/2012 a sp. zn. 19NcC/31/2013, a to tak, že sudcu súdu prvého stupňa z prejednávania a rozhodovania tejto veci nevylúčil, nakoľko nezistil dôvody na jeho vylúčenie. Z tohto dôvodu súd prvého stupňa nemal dôvod vyčkávať na ďalšie rozhodnutia súvisiace s otázkou zaujatosti. Odvolací súd pritom v aktuálnom konaní nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali nestrannosť zákonného sudcu. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania vecí, nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom je sudca a vykonáva súdnictvo.

Okrem toho v prejednávanej veci je podstatné pripomenúť tú skutočnosť, ako správne konštatoval súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, že na základe žiadosti o udelenie poverenia zo strany súdneho exekútora vydáva exekučný súd uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia dokonca v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote na vydanie poverenia pre súdneho exekútora, z čoho vyplýva, že v tejto súvislosti nemožno konštatovať jeho nesprávny úradný postup spočívajúci v oneskorení s vydaním rozhodnutia.

Vo zvyšku, ako bolo vyššie uvedené, odvolací súd v náväznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje v celom rozsahu na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.